

R. F. Kuangová

MAKOVÁ VÁLKA

Host

Pokud máte rádi temnou fantasy pro dospělé, určitě sáhněte po tomto mistrovském díle její nejmladší a možná nejtemnější dcery.

The Fantasy Book Review

R. F. Kuangová
MAKOVÁ VÁLKA

Přeložila Daniela Orlando

R. F. Kuangová

MAKOVÁ VÁLKA

Host

BRNO 2022

The Poppy War

Copyright © 2018 by Rebecca Kuang

All rights reserved

Jacket design by Dominic Forbes © HarperCollinsPublishers Ltd 2018

Jacket illustration © Jung Shan Chang

Map by Eric Gunther / Springer Cartographics LLC

Translation © Daniela Orlando, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1173-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1174-7 (ePUB)

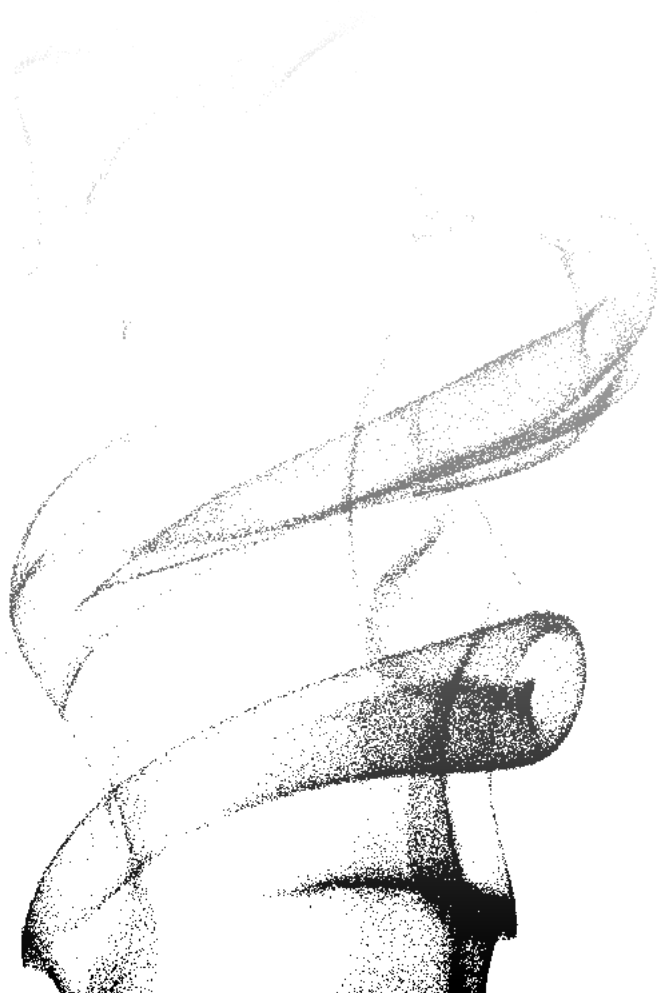
ISBN 978-80-275-1175-4 (MobiPocket)

Tohle je pro Iris

Část I

Kapitola 1

„Svlékni se.“

Rin zamrkala. „Cože?“

Dohlížitel zvedl hlavu od sešitku. „Předepsané opatření proti podvodníkům.“ Ukázal k dohlížitelce na druhém konci místnosti. „Jestli musíš, jdi k ní.“

Rin si přitiskla ruce křížem k hrudi a popošla k dohlížitelce. Ta ji odvedla za zástěnu, důkladně ji prošacovala pro případ, že by měla v nějakém tělním otvoru schovaný tahák, a podala jí beztvárovou modrou kytlici.

„Obleč si to,“ nařídila jí.

„Je to vážně nutný?“ zeptala se Rin. Když se svlékala, drkotaly jí zuby. Zkušební halena jí byla moc velká — rukávy jí splývaly přes ruce, a tak si je musela vyhrnout naněkolikrát.

„Ano.“ Dohlížitelka jí pokynula, ať se posadí na lavici. „Loni jsme přistihli dvanáct žáků s papírky schovanými v podšívce košile. Chceme mít jistotu. Otevři pusu.“

Rin otevřela ústa.

Dohlížitelka jí šťouchla do jazyka jakousi tyčinkou. „Žádné zbarvení, to je dobře. Oči dokořán.“

„Proč by se někdo nadopoval už před zkouškou?“ vyzvíдалa Rin, zatímco žena jí nadzvedávala víčka. Dohlížitelka neodpověděla.

Jakmile se ujistila, že Rin u sebe nic nemá, dala jí posunkem najevo, ať pokračuje do chodby, kde v neuspořádaném zástupu čekali další potenciální studenti a studentky. Ruce měli prázdné a tváře bez výjimky stažené obavami. Nepřinesli si na zkoušku žádné psací potřeby — do dutin ve vydlabaných perech se daly schovat ruličky s napsanými odpověďmi.

„Ruce držte tak, ať na ně vidíme,“ nařídil dohlížitel, procházející kolem fronty. „Rukávy mějte neustále vyhrnuté nad lokty. Od této chvíle mezi sebou nebudete mluvit. Kdo se bude potřebovat vymočít, zvedne ruku. Vzadu v místnosti je vědro.“

„Co když se budu muset vykadit?“ zeptal se nějaký kluk.

Dohlížitel na něm spočinul pohledem.

„Zkouška trvá dvanáct hodin,“ dodal chlapec omluvně.

Dohlížitel pokrčil rameny. „Snažte se nedělat hluk.“

Rin měla ráno takovou trému, že nesnědla ani sousto. Už při pomýšlení na jídlo se jí zvedal žaludek. Její močový měchýř i střeva byly prázdné. Jen hlavu měla plnou, napěchovanou šilným množstvím matematických vzorců, básní, traktátů a historických dat, jen je vysypat do zkušební sešitku. Byla připravená.

Do zkušební místnosti se vešlo sto žáků. Psací stoly byly rozestavené do úhledných řad po deseti. Na každém stolku ležel objemný zkušební sešitek, kalamář a psací štětec.

Většina ostatních nikanských provincií musela rok co rok vyhrazovat celé úřední budovy pro tisíce žáků přistupujících ke zkouškám. Ale újezd Tikaň v provincii Kohouta byl osadou sedláků a chalupníků. Tikaňské rodiny potřebovaly spíš pracanty na obdělávání polí než vzdělané spratky z univerzit. V Tikani se odjakživa používala jen tahle jedna třída.

Rin napochodovala do učebny spolu s ostatními žáky a posadila se na přidělené místo. Přemítala, jak asi uchazeči vypadají shora — úpravné čtverečky černých vlasů, jednotné modré kytlice a hnědé dřevěné stolky. V duchu je viděla, jak právě teď' zaplňují

totožné učebny po celé zemi a všichni v neklidném očekávání pozorují vodní hodiny.

Zuby jí zběsile jektaly v trhaném rytmu, až měla dojem, že to museli slyšet snad všichni — a nebylo to jen zimou. Začala je, ale třes se jen přesunul končetinami do rukou a kolen. Psací štětec se jí klepal v prstech a třásl černými kapkami.

Sevřela štětec pevněji a podepsala se celým jménem na obálku sešitku. *Fang Žu-nin*.

Nebyla jediná, kdo měl trému. Od vědra vzadu už se ozývaly zvuky dávení.

Stiskla si zápěstí, prsty obemkla světlé jizvy po popáleninách a nadechla se. *Soustředě se*.

Vodní hodiny v rohu tiše cinkly.

„Začněte,“ vyzval je zkoušející.

Stovka zkušebních sešitků se otevřela s pleskotem, jako když naráz vzlétne hejno vrbců.

Předloni, v den, na který podle namátkového odhadu tikaňského úřadu připadaly Rininy čtrnácté narozeniny, si ji zavolali k sobě pěstouni.

To se stávalo zřídka. Fangovi si jí radši nevšímali, pokud pro ni zrovna neměli nějaký úkol, a to s ní pak mluvili, jako by udíleli povely psovi. *Zamkni krám. Pověš prádlo. Odnes sousedům tenhle balíček opia a nevracej se, dokud z nich nevytřískáš dvojnásobek toho, co jsme za něj zaplatili*.

Na židli pro hosty trůnila nějaká žena, kterou Rin ještě nikdy neviděla. Tvář měla beze zbytku pokrytou něčím bílým, co vypadalo jako rýžová mouka, přerušovaná jen zaschlými nánosy barvy na rtech a očních víčkách. Na sobě měla světlefialové šaty se vzorem slivoňových květů a stříhem, jaký by mohl slušet dívce o polovinu mladší. Její zavalitá postava přetékala přes okraje židle jako pytel obilí.

„To je ona?“ zeptala se ta žena. „Hm. Je trochu snědá — kontrolorovi to nebude moc vadit, ale budete muset jít trochu dolů s cenou.“

Na Rin padla náhlá, děsivá předtucha toho, co bude následovat. „Kdo jste?“ vyjela na ni.

„Posad' se, Rin,“ vybídl ji strýc Fang.

Napřáhl šlachovitou paži ve snaze vmanévrovat ji na židli. Rin se okamžitě obrátila k útěku. Teta Fang ji chytila za ruku a strhla ji zpátky. Následoval kratičký zápas, ale pak ji teta Fang přeprala a postrčila k židli.

„Nepůjdu do bordelu!“ rozkřičela se Rin.

„Nepřišla z bordelu, ty hloupá,“ utrhla se na ni teta Fang. „Posad' se. Měj trochu úcty k paní dohazovačce Ljú.“

Paní dohazovačka se tvářila nevzrušeně, jako by ve své branži byla často obviňována z obchodování s dětmi.

„Máš ty to ale štěstí, drahoušku,“ prohlásila. Mluvila vesele a podlézavě. „Chceš slyšet proč?“

Rin sevřela okraj židle a zadívala se na rudé rty paní Ljú. „Ne.“
Dohazovaččin úsměv zpřísněl. „Ty jsi tak milá.“

Ukázalo se, že dohazovačka našla v Tikani po dlouhém a pracném hledání muže ochotného oženit se s Rin. Byl jím zámožný kupec, živící se dovozem prasečích uší a žraločích ploutví. Byl dvakrát rozvedený a třikrát starší než ona.

„Není to skvělé?“ Dohazovačka se uchváceně usmívala.

Rin se vrhla ke dveřím. Neudělala ani dva kroky a už tetina ruka vystřelila a chytila ji za zápěstí.

Rin věděla, co přijde teď. Připravila se na facku a na kopance do žeber, kde nebudou vidět modřiny, ale teta Fang ji jen dovlakla zpátky k židli.

„Budeš se chovat slušně,“ zašeptala a její zaťaté zuby slibovaly nadcházející trest. Ale ne teď, ne před paní dohazovačkou.

Při svých krutostech dávala teta Fang přednost soukromí.

Nicnetušící dohazovačka zamrkala. „Neboj se, drahoušku. Je to senzace!“

Rin cítila, jak se jí točí hlava. Obrátila se k pěstounům a snažila se mluvit jakoby nic. „Já myslela, že mě potřebujete v krámě.“ Kdoví proč to bylo to jediné, co ji napadlo.

„O krám se postará Kesegi,“ opáčila teta Fang.

„Kesegimu je osm.“

„Však on už brzy vyroste.“ Tetě Fang zajiskřilo v očích. „A tvůj budoucí manžel je shodou okolností místním dovozním kontrolorem.“

Teď už to Rin chápala. Fangovi uzavírali obyčejný obchod — jeden sirotek v pěstounské péči výměnou za téměř úplný monopol na tikaňském černém trhu s opiem.

Strýc Fang dlouze potáhl z dýmky a vydechl. Místnost se zaplnila hustým, nasládlým dýmem. „Je to boháč. Budeš spokojená.“

Ne, to Fangovi budou spokojení. Budou moct dovážet opium ve velkém a netratit na úplatcích. Rin ale držela jazyk za zuby — dalším dohadováním by si jen uškodila. Bylo očividné, že Fangovi jsou odhodláni ji provdat, i kdyby ji museli sami dotáhnout k manželskému loži.

Nikdy o ni nestáli. Osvojili si ji jako malou jen proto, že domácnosti s méně než třemi dětmi měly po druhé makové válce z rozkazu císařovny povinnost ujímat se válečných sirotek, z nichž by se jinak stali zloději a žebráci.

Zabíjení dětí se v Tikani neschvalovalo, a tak Fangovi využívali Rin jako příručí v obchodě a pašeračku opia od chvíle, kdy se naučila počítat. Náklady na její zaopatření a stravu však byly pro Fangovy neúnosné i přes veškerou bezplatnou práci, kterou pro ně vykonávala. Teď se jim naskytla možnost se té finanční zátěže zbavit.

Dohazovačka jí vysvětlila, že tento kupec si může dovolit ji živit a šatit po zbytek jejího života. Stačí, aby mu láskyplně sloužila jako dobrá manželka, dala mu děti a starala se o jeho domácnost

(ta, jak dohazovačka poukázala, měla ne jeden, ale hned dva záchody přímo v domě). Byla to mnohem lepší nabídka, než v jakou jinak mohla doufat válečná sirota jako Rin, bez příbuzných a známostí.

Manžel pro ni, peníze pro dohazovačku a drogy pro Fangovy.

„Páni,“ vypravila ze sebe Rin. Měla pocit, že se jí podlaha houpe pod nohama. „To je skvělý. Fakt skvělý. Úžasný.“

Dohazovačka se opět rozzářila.

Rin potlačila příznaky paniky a ze všech sil se snažila dýchat pravidelně, dokud se dohazovačka neodpoklonkovala. Hluboce se uklonila Fangovým a jako nevlastní dcera jim poděkovala za námahu vynaloženou na zajištění její stabilní budoucnosti.

Vrátila se do krámku. V tichosti pracovala do setmění, přijímala objednávky, evidovala zásoby a zanášela nové objednávky do účetní knihy.

U evidence zásob je nejdůležitější dávat velký pozor při zapisování čísel. Je tak jednoduché zapsat devítku tak, že vypadá jako osmička. A ještě snazší udělat z jedničky sedmičku...

Už bylo dlouho po západu slunce, když Rin zavřela krám a zamkla za sebou dveře.

Pak si pod košili zastrčila balíček ukradeného opia a rozběhla se.

„Rin?“ Dveře knihovny se otevřely a vyhlédl z nich scvrklý mužík. „Veliká želvo! Co tady děláš? Vždyť lije.“

„Jdu vrátit knížku,“ odpověděla a zvedla nepromokavou brašnu. „A taky se vdávám.“

„Aha. Ale! Cože? Pojd' dál.“

Lektor Fejrik učil zdarma po večerech děti tikaňských rolníků, z nichž by jinak vyrostli analfabeti. Rin mu důvěřovala víc než komukoli jinému a znala jeho slabiny lépe než kdokoli jiný.

To z něj dělalo pilíř jejího únikového plánu.

„Váza je fuč,“ poznamenala, jakmile se rozhlédla po přeplněné knihovně.

Lektor Fejrik zapálil malý ohýnek v krbu a přitáhl k němu dva polštáře. Pokynul jí, ať se posadí. „Špatná rozdávká. Vlastně špatná celá noc.“

Lektor Fejrik měl politováníhodnou slabost pro dílky, hru nemírně oblíbenou v tikaňských hráčských brlozích. Nebylo by to tak nebezpečné, kdyby mu šla lépe.

„To nedává smysl,“ prohlásil, když mu Rin vylíčila novinu s dezobrazou. „Proč by tě Fangovi vyvádávali? Nejsi pro ně snad nejlepším zdrojem neplacené práce?“

„Jo, ale oni si myslí, že budu užitečnější v posteli dovozního kontrolora.“

Lektor Fejrik se zatvářil zhnuseně. „To jsou ale pitomci.“

„Takže to uděláte,“ vydechla s nadějí. „Pomůžete.“

Vzdychl. „Má milá, kdyby ti vaši dovolili u mě studovat, dokud jsi byla mladší, dalo by se o tom uvažovat... Taky jsem tehdy říkal Fangovým, říkal jsem jí, že bys mohla mít vlohy. Jenže v téhle fázi mluvíš o nemožném.“

„Ale...“

Zvedl ruku. „Rok co rok se o kche-ťü pokouší přes dvacet tisíc žáků a na akademie se dostanou stěží tři tisíce. Z Tikaně bývá mezi nimi ani ne hrstka. Soupeřila bys s bohatými dětmi, s dětmi kupců a šlechticů, a ty studovaly na zkoušky odmala.“

„Vždyť jsem k vám taky chodila na hodiny. Jak těžký to může být?“

Fejrik se uchechtl. „Umíš číst. Umíš pracovat s počítadlem. To není ten typ příprav, jaké jsou nutné k absolvování kche-ťü. Při zkouškách se prověřuje důkladná znalost historie, vyšší matematiky, logiky a klasiků...“

„Čtvero vznešených předmětů, já vím,“ přerušila ho netrpělivě. „Ale já čtu rychle. Zním víc znaků než většina dospělých tady ve

vsí. Rozhodně víc než Fangovi. Zvládnou držet krok se zbytkem žáků, jen mi dovoluňte to zkusit. Nemusím ani docházet na výuku. Stačí mi knížky.“

„Číst knihy je jedna věc,“ namítl lektor. „Příprava na kche-ťü je něco úplně jiného. Moji uchazeči žijí přípravou na zkoušky devět hodin denně, sedm dní v týdnu. Už jen práce v obchodě ti zabere víc času.“

„Můžu se učit v krámě,“ trvala na svém Rin.

„Nemáš snad pracovní povinnosti?“

„Umím dělat, é, víc věcí najednou.“

Pochybovačně se na ni zadíval a pak zavrtěl hlavou. „Měla bys na to jen dva roky. To se nedá stihnout.“

„Ale já nemám jinou možnost,“ řekla Rin ostře.

Neprovdaná dívka jako ona měla v Tikani menší cenu než homosexuální kohout. Mohla by prožít život jako služka v nějaké bohaté domácnosti — kdyby se jí podařilo podplatit správné lidi. Jinak se její možnosti omezovaly na nějakou kombinaci prostituce a žebroty.

Dramatizovala, ale nepřeháněla. Mohla by odjet z městečka, třeba i s takovým množstvím ukradeného opia, že by si zajistila místo v karavaně do kterékoli jiné provincie... ale kam by jela? Neměla žádné přátele ani příbuzné, nikoho, kdo by jí přišel na pomoc, kdyby ji oloupili nebo unesli. Neměla žádné zpeněžitelné schopnosti. V životě neopustila Tikaň a o přežití ve velkém městě nevěděla ani to nejmenší.

A kdyby ji dopadli s takovým množstvím opia... Držení opia bylo v říši hrdelním zločinem. Odtáhli by ji na náves a veřejně stali jako nejnovější oběť císařovny marné války proti drogám.

Měla jen tuto možnost. Musela zviklat lektora Fejrika.

Zvedla knížku, kterou přišla vrátit. „Tohle je Meng-c'. *Úvahy o vládnutí*. Měla jsem ho jenom tři dny, vidíte?“

„Ano,“ potvrdil, aniž se podíval do evidence.

Podala mu ji. „Přečtete mi nějaký úryvek. Je jedno jaký.“

Lektor Fejrik se pořád tvářil nedůvěřivě, ale vyhověl jí a rozvřel knihu v polovině. „Smysl pro soucit je klíčkem...“

„Lidskosti,“ dořekla. „Smysl pro stud je klíčkem spravedlivosti. Smysl pro ústupnost je klíčkem... je klíčkem, é, obřadnosti. A smysl pro správné a špatné je klíčkem inteligence.“

Lektor povytáhl obočí. „A co to znamená?“

„Nemám ponětí,“ přiznala Rin. „Upřímně řečeno, vůbec Meng-c'e nechápu. Jenom jsem se ho naučila nazpaměť.“

Lektor nalistoval konec knihy, vybral další pasáž a začal předčítat: „V Podnebesí je přítomen řád, když si všechny bytosti uvědomují, kde je jejich místo. Všechny bytosti si uvědomují, kde je jejich místo, když vykonávají úlohy jim přiřazené. Ryba se nesnaží létat. Tchoř se nesnaží plavat. Mír může zavládnout, jen pokud každá bytost dodržuje nebeský řád.“ Zaklapl knihu a zvedl hlavu. „Co tahle pasáž? Víš, co znamená?“

Rin věděla, co se jí lektor snaží naznačit.

Nikařané věřili v důsledně vymezené společenské role, neměnou hierarchii, v níž každý uvázne při narození. Vše pod nebesy má své místo. Z drobných vladařů se stávají vojenští správci, z kadetů vojáci a sirotky obsluhující v tikaňském krámku by se měly spokojit s obsluhováním v tikaňském krámku. Kche-ť se tvářila jako instituce, v níž rozhodují pouze prokázané kvality, ale jen ti nejbohatší si mohli dovolit takové lektory, aby jejich děti skutečně prošly.

Takže ať jde nebeský řád věcí do prdele. Jestli jí je v tomhle životě souzena role manželky nějakého nechutného dědka, Rin byla odhodlána ji přepsat.

„Znamená, že si umím skvěle zapamatovat spousty blábolů,“ odpověděla.

Lektor Fejrik chvíli mlčel. „Nemáš eidetickou paměť,“ namítl nakonec. „Učil jsem tě číst. Poznal bych to.“

„To nemám,“ připustila Rin. „Ale jsem umíněná, pilně se učím

a vážně nemám chuť se vdávat. Meng-c'e jsem se naučila nazpaměť za tři dny. Byla to krátká knížka, takže na delší texty budu asi potřebovat celej tejdén. Ale kolik textů je na seznamu ke zkouškám? Dvacet? Třicet?"

„Dvacet sedm.“

„Tak se je nadrtím všechny. Do posledního. Nic víc není ke splnění zkoušky zapotřebí. Ostatní předměty nejsou tak těžký — ztroskotává se na klasicích. Sám jste mi to říkal.“

To už lektor Fejrik mhouřil oči a netvářil se pochybovačně, ale zamýšleně. Rin ten výraz znala. Takhle se tvářil, když se snažil předpovědět výhru v dílcích.

V Nikanu se úspěšnost lektora odvozovala od jeho pověsti ohledně dosahovaných výsledků u státních zkoušek. Když se jeho žáci dostali na některou z akademií, přilákalo mu to klienty. Více žáků znamenalo více peněz a pro zadluženého náruživého hráče jako Fejrik byl důležitý každý nový žák. Kdyby se Rin dostala na akademii, následný příliv žáků by Fejrika zbavil hned několika nehezkých dluhů.

„Přihlášky se letos zrovna nehrnou, vidíte?“ dotírala Rin.

Lektor protáhl obličej. „Je suchý rok. Samozřejmě že zájemců je pomálu. Málokteré rodině se chce platit školné, když děti mají beztak mizivou šanci na úspěch.“

„Ale já můžu uspět,“ naléhala Rin. „A až složím zkoušku, budete mít žačku, která se dostala na akademii. Co to asi udělá s počtem vašich studentů?“

Zavrtěl hlavou. „Nemohl bych od tebe dost dobře chtít školné, Rin.“

To představovalo další problém. Rin sebrala odvalu a podívala se mu do očí. „To je v pořádku. Nemůžu si ho dovolit.“

S lektorem to viditelně cuklo.

„V krámku si nic nevydělám,“ pokračovala Rin, než se zmohl na slovo. „Skladový zásoby nejsou moje. Nedostávám plat. Musíte mi

pomocť naučit se na kche-tü zdarma a dvakrát rychlejc, než učíte ostatní žáky.“

Fejrik začal opět vrtět hlavou. „Milé děvče, přece nemůžu... to je...“

Bylo načase vynést poslední kartu. Rin vytáhla zpod stoličky koženou brašnu a mrskla s ní na stůl. Dopadla na dřevo se zvucným, příjemným žuchnutím.

Lektor ji dychtivě pozoroval, jak sahá do brašny a vytahuje z ní těžký, sladce vonící balíček. Pak další. A potom další.

„Tohle je prvotřídní opium v ceně šesti taelů,“ pronesla klidně. Šest taelů byla polovina toho, co mohl lektor Fejrik vydělat za celý rok.

„Ukradlas je Fangovým,“ poznamenal stísněně.

Rin pokrčila rameny. „Pašování je těžká práce. Fangovi vědí, co riskují. Balíčky se ztrácejí v jednom kuse. Těžko to můžou nahlásit přednostovi.“

Fejrik si začal nakrucovat převislý knír. „Nechci si Fangovy znepřátelit.“

Měl dobrý důvod k obavám. Lidé v Tikani tetě Fang neodporovali — ne, pokud jim záleželo na vlastním bezpečí. Byla trpělivá a nepředvídatelná jako had. Uměla celé roky přecházet prohřešky beze slova a pak udeřit vhodně nastraženou pilulkou s jodem.

Ale Rin za sebou zametla stopy.

„Před tejdnem jí jednu zásilku zabavila přístavní správa,“ odpověděla. „A teta se ještě nedostala k evidenci. Právě tyhle balíčky jsem označila za ztracený. Nemá je jak vystopovat.“

„Pořád by tě mohli ztlouct.“

„Ne moc.“ Přiměla se k pokrčení rameny. „Poškozený zboží by už neprovdali.“

Lektor Fejrik zíral na brašnu se zjevnou lačností.

„Platí,“ řekl nakonec a sáhl po opiu.

Rin je hbitě odtáhla. „Mám čtyři podmínky. Za první mě budete učit. Za druhý mě budete učit zadarmo. Za třetí, nebudete při

výuce kouřit. A za čtvrtý, jestli někomu řeknete, kde jste k tomu přišel, dám vědět vašim věřitelům, kde vás najdou.“

Lektor Fejrik ji chvíli propaloval pohledem a pak přikývl.

Odkašlala si. „A taky si chci nechat tuhle knížku.“

Trpce se pousmál.

„Byla by z tebe děsná prostitutka. Chybí ti šarm.“

„Ne,“ prohlásila teta Fang. „Potřebujeme tě v krámě.“

„Budu se učit po nocích,“ odpověděla Rin. „Nebo během prostojů.“

Teta Fang svrážila obličej a dál drhla hlubokou pánev. Všechno na ní bylo syrové — neskrývaný výraz netrpělivosti a podráždění, prsty zrudlé hodinami uklízení a praní i hlas ochraptělý od křiku na vlastního syna Kesegiho, na Rin, najaté pašeráky i strýčka Fanga, bezvládně rozvaleného v zakouřené pracovně.

„Cos mu slíbila?“ vyzvíдалa podezřívavě.

Rin strnula. „Nic.“

Teta Fang znenadání praštila s pánví na pult. Rin sebou trhla v náhlém úleku, že se na krádež přišlo.

„Co je tak hroznýho na vdávání?“ spustila teta Fang. „Když jsem se vdávala, byla jsem mladší než teď ty. Všechny ostatní holky ve vsi budou do šestnácti vdaný. Myslíš si, že jsi o tolik lepší než ony?“

Rin pocítila takovou úlevu, že se málem zapomněla tvářit patřičně zkrroušeně. „Ne. Totiž... nemyslím si to.“

„Myslíš, že to bude taková hrůza?“ Teta Fang znepokojivě ztišila hlas. „Co je v tom doopravdy? Bojíš se s ním sdílet lůžko?“

Rin na to ještě ani nepomyslela, ale už z té představy se jí svíralo hrdlo.

Teta Fang pobaveně ohrnula ret. „První noc je nejhorší, to přiznávám. Dej si do pusy chumáč vaty, ať si neprokousneš jazyk. Nekřič, leda by to po tobě chtěl. Nevyskakuj si a dělej, co ti poru-

čí — chovej se jako němá domácí otrokyně, dokud si nezískáš jeho důvěru. A až ti bude důvěřovat... začneš mu podsouvat opium — nejdřív po troškách, i když pochybuju, že ještě nikdy nekouřil. Pak mu dávej den ode dne víc a víc. Navečer, až s tebou skončí, aby si to vždycky spojoval s rozkoší a mocí.

Dávej mu pořád víc a víc, dokud si na něm nevypěstuje závislost — a na tobě taky. Ať mu zničí mysl i tělo. Budeš víceméně provdaná za živou mrtvolu, pravda, ale budeš mít jeho bohatství, statky a moc.“ Teta Fang naklonila hlavu. „Bude to potom takový utrpení, sdílet s ním lože?“

Rin se málem pozvracela. „Ale já...“

„Nebo se bojíš dětí?“ Teta Fang natáhla krk. „Ty se dájí sprovodit ze světa už v lůně. Pracuješ přece v apatyce. Znáš to. Nejdřív mu ale dej aspoň jednoho syna. Upevni si postavení první manželky, ať nemá co vyhazovat peníze za nějakou konkubínu.“

„Ale to já nechci,“ pronesla přiškrceně Rin. *Nechci dopadnout jako ty.*

„A koho zajímá, co chceš?“ optala se teta Fang vlídně. „Jsi válečná sirota. Nemáš rodiče, postavení ani styky. Kontrolorovi je naštěstí jedno, že nejsi hezká, zajímá ho jen tvoje mládí. Tohle je to nejlepší, co pro tebe můžu udělat. Žádnou další šanci už nedostaneš.“

„Ale kche-tü...“

„Ale kche-tü,“ opičila se po ní teta Fang. „Odkdy obelháváš sama sebe? Ty si myslíš, že se dostaneš na akademii?“

„Jo, myslím.“ Rin se narovнала a pokusila se dodat svému hlasu jistotu. *Uklidni se. Pořád na ni máš páku.* „A ty mi to dovolíš. Protože úřady se jednoho dne můžou začít vyptávat, odkud se bere to opium.“

Teta Fang si ji chvíli přeměřovala pohledem. „Chceš umřít?“ zeptala se.

Rin věděla, že to není planá hrozba. Tetu Fang nemusel nikdo pobízet k uzavírání nedořešených otázek. Rin to viděla na vlastní

oči a skoro celý život se snažila předejít tomu, aby se z ní stala další nedořešená otázka.

Teď se ale mohla bránit.

„Kdybych se začala pohřešovat, lektor Fejrik oznámí úřadům, co přesně se mi stalo,“ opáčila nahlas. „A poví tvému synovi, cos udělala.“

„Kesegimu na tom nesejde,“ zamračila se teta Fang.

„Vychovala jsem ho. Kesegi mě má rád,“ nedala se Rin. „A ty máš ráda jeho. Nechceš, aby věděl, čím se živíš. Proto ho neposíláš do krámku. A proto ho musím zabavovat v pokoji, když tě ti tvoji pašeráci odvolají z domu.“

Teď už se trefila do černého. Teta Fang na ni zůstala civět s otevřenými ústy a rozšířeným chrípím.

„Nech mě to aspoň zkusit,“ zaprosila Rin. „Když mi dovolíš studovat, nemůžeš tím nic ztratit. Jestli udělám zkoušku, tak se mě aspoň zbavíš — a jestli ne, pořád budeš mít nevěstu.“

Teta Fang sevřela pánev. Rin se mimoděk napjala, ale teta Fang se jen vrátila k zuřivému drhnutí.

„Zkus se učit v krámě a vyhodím tě na ulici,“ procedila. „Nechci, aby se to doneslo kontrolorovi.“

„Platí,“ zalhala Rin, jako když tiskne.

Teta Fang si odfrkla. „A co bude, když se dostaneš na školu? Kdo bude platit školný, tvůj milovanej, zchudlej lektor?“

Rin zaváhala. Doufala, že Fangovi by jí mohli proplatit věno, aby měla na školné, ale teď už jasně viděla, že to byla bláhová naděje.

„Na Sinegardu se studuje zadarmo,“ odušila.

Teta Fang se rozesmála na celé kolo. „Na Sinegardu! Ty si myslíš, že se dostaneš na Sinegard?“

Rin zvedla hlavu. „Mohla bych.“

Vojenská akademie v Sinegardu byla nejvyhlášenější školou v říši, cvičištěm budoucích vojevůdců a státníků. Zájemce z venkovského jihu přijímala málokdy, pokud vůbec.

„Vážně obelháváš sama sebe,“ vyprskla znovu teta Fang. „Dobrá — uč se, jestli chceš, když ti to udělá radost. Klidně se přihlas ke zkouškám. Ale až neuspěješ, provdáš se za kontrolora. A ještě budeš ráda.“

Té noci, za svitu ukradené svíčky na podlaze stísněné ložnice, o které se dělila s Kesegim, Rin rozevřela první učebnici ke zkouškám.

Při kche-tü se prověřovalo čtvero vznešených předmětů — dějepis, matematika, logika a klasici. Říšští úředníci v Sinegardu považovali tyto předměty za nedílnou součást průpravy učence a státníka. Rin se je musela všechny naučit do svých šestnáctých narozenin.

Stanovila si přísný rozvrh — každý týden přečte nejméně dvě knihy a každý den se bude věnovat dvěma různým předmětům. Každou noc po zavírací době běžela rovnou k lektoru Fejrikovi a vracela se domů s náručí dalších knih.

Nejsnáze se jí učil dějepis. Dějiny Nikanu byly velice zábavnou ságou nepřetržitého válčení. Říše vznikla před tisícem let zásluhou mocného meče nelítostného Rudého císaře. Ten zlikvidoval mnišské řády, roztroušené po celém světadílu, a vybudoval sjednocený stát dosud nevídaných rozměrů. Bylo to poprvé, kdy o sobě Nikarané začali uvažovat jako o jednotném národě. Rudý císař vytvořil závaznou normu nikarštiny, stanovil povolené míry a váhy a vystavěl síť silnic, propojujících rozlehlé území říše.

Nově založená nikarská říše však nepřežila smrt Rudého císaře. Jeho početní dědici ji krvavě rozvrátili v následném období válčících států, kdy se Nikan rozpadl na dvanáct soupeřících provincií.

Obrovská země byla od té doby znovu sjednocena, dobytá, vykořisťována, rozmetána na kusy a pak opět sjednocena. Nikan válčil nejdříve s chány severního Vnitrozemí a potom s vysokými západňany z dálného zámoří. V obou případech se ukázalo, že tak velká říše nebude pod cizí nadvládou nikdy trpět dlouho.

Ze všech rádo by dobyvatelů Nikanu se nejdál dostal Mukenský svaz. Ostrovní země napadla Nikan v době, kdy vnitřní rozbroje mezi provinciemi dostoupily vrcholu. Bylo zapotřebí dvou makových válek a padesáti let krvavé okupace, než si Nikan opět vybojoval nezávislost.

Císařovna Su Ta-ťi, poslední žijící členka tria, které se ujalo moci ve státě za druhé makové války, nyní vládla zemi tvořené Dvanácti provinciemi, již se nikdy tak úplně nepodařilo dosáhnout těžce jednoty, jakou jí vnutil Rudý císař.

Nikarská říše se v průběhu dějin osvědčila jako nepřemožitelná. Byla však také vratká, nejednotná a stávající období míru neslibovalo dlouhé trvání.

Jestli se Rin z dějin své vlasti něčemu naučila, tak tomu, že jediným trvalým rysem nikarské říše je válka.

Druhý předmět, matematika, byl pěkná fuška. Nebyl kdovíjak obtížný, ale únavný a nudný. Účelem zkoušek nebylo vytrýdit geniální matematiky, ale spíš žáky schopné poradit si se zemskými financemi, účetními knihami a podobně. Rin vedla účetnictví pro Fangovy od chvíle, kdy se naučila počítat. Měla vrozený talent pro pomyslné žonglování s velkými částkami. Musela se sice doučit abstraktnější trigonometrické věty, zřejmě důležité pro námořní bitvy, ale zjistila, že se dají zapamatovat příjemně snadno.

Třetí část, logika, jí byla úplně cizí. Při kche-ťu se logické rébusy předkládaly jako otevřené otázky. Cvičně si nalistovala ukázkovou zkoušku. První otázka zněla: „Učenec mine cestou po prošlapané pěšině hrušeň. Ta je obtěžkaná plody tak velkými, že se pod jejich vahou prohýbají větve. Ale učenec si z ní neutrhne. Proč?“

Protože to není jeho hrušeň, pomyslela si okamžitě Rin. Protože by to mohla být hrušeň tety Fang a ta by mu rozbila hlavu lopatou. Takové odpovědi však byly buď mravoučné, nebo nejisté. Řešení hádanky muselo být obsaženo v samotné otázce. V nastíněném scénáři musel být nějaký chyták, nějaký vnitřní rozpor.

Rin musela dlouho přemýšlet, než dospěla k odpovědi: *Jestli má hrušeň u proslapané pěšiny tolik ovoce, určitě je s těmi plody něco v nepořádku.*

Čím víc to Rin procvičovala, tím zřetelněji vnímala rébusy jako hry. Jejich luštění jí přinášelo nemalé uspokojení. Kreslila si do prachu diagramy, studovala uspořádání sylogismů a učila se nazpaměť nejběžnější logické klamy. Za několik měsíců už uměla zodpovídat tento typ otázek v několika vteřinách.

Zdaleka nejhorším předmětem byli klasici. Ti byli v jejím střídavém rozvrhu výjimkou. Studovala je každý den.

Při této části zkoušek museli žáci odříkávat, rozebírat a porovnávat texty z předem stanoveného kánonu sedmadvaceti knih. Ty byly napsány ne novodobým písmem, ale staronikarštinou, nechvalně proslulou svými nepředvídatelnými mluvnickými pravidly a obtížnou výslovností. Obsahovaly básně, filozofická pojednání a úvahy o správě státu, sepsané bájnými učenými z dávných dob. Měly utvářet mravní uvědomění budoucích nikarských státníků. A byly bez výjimky hrozně matující.

U klasiků se Rin nemohla spoléhat na to, že dospěje ke správné odpovědi rozumnou úvahou jako v logice a matematice. Klasici vyžadovali znalostní bázi, kterou si většina žáků pomalu budovala od chvíle, kdy se naučili číst. Rin musela během dvou let dohnat víc než pět let nepřetržitého studia.

Za tímto účelem dosáhla pozoruhodných výkonů v bezduchém šprtání.

Při obcházení starých hradeb obepínajících Tikaň recitovala pozpátku. Při přeskokování jezera z jednoho kůlu na druhý recitovala zrychleně. V krámku si mumlala pod nos, a když se zákazníci dožadovali pomoci, podrážděně jim odsekávala. Nešla spát, dokud bezchybně neodříkala celé učivo na daný den. Při probouzení už skandovala klasické sbírky a děsila tím Kesegiho, přesvědčeného, že je posedlá duchy. A svým způsobem i byla —

zdávalo se jí o prastarých básních, sepsaných dávno mrtvými hlasy, a probouzela se celá roztřesená ze zlých snů, v nichž je spleťla.

„Cesta nebe se vyvíjí, a to bez přestání, tak se také vytváří deset tisíc věcí... tak se k nim celý svět obrací. Cesta mudřeců se vyvíjí, a to bez přestání, tak se jim podvoluje všechno uvnitř čtyř oceánů.“

Rin odložila Čuang-c'ovy *Letopisy* a zamračila se. Neměla poňtí, o čem to Čuang-c' píše, a navíc ani nechápala, proč si umanut psát zrovna nejotravnějším ze všech rozvláčných stylů.

Tomu, co četla, rozuměla pramálo. I učencům z hory Jüe-lu dělalo potíže porozumět klasikům a od ní se těžko dalo očekávat, že se dopídí jejich smyslu bez cizí pomoci. A jelikož neměla čas ani znalosti k hlubšímu pohroužení do textů — a protože ji nenapadaly žádné praktické mnemotechnické pomůcky, žádné postupy, jak urychlit učení klasiků —, musela si je zkrátka zapamatovat slovo od slova a doufat, že to bude stačit.

Všude chodila s knihou. Učila se při jídle. Když na ni padla únava, představovala si výjevy, v nichž sama sobě líčila nejhorší možnou budoucnost.

Jdeš k oltáři v šatech, který ti nepadnou. Klepeš se. On čeká na konci chrámové lodě. Dívá se na tebe jako na štavnatý, vykrmený prase, prorostlej plát masa naservírovanéj zákazníkovi. Po suchých rtech si roztírá sliny. Během hostiny z tebe ani na okamžik nespustí oči. Když je po všem, odnese si tě do ložnice. Povalí tě na postel.

Otrásla se. Pevně zavřela oči. Znovu je otevřela a vrátila se k rozčtené pasáži.

V patnácti letech už měla Rin v hlavě uložené ohromné množství staronikarského písemnictví a většinu z toho uměla i odříkat. Stále však dělala chyby — vynechávala slova, přehazovala složité vedlejší věty a pletla si pořadí slok.

Věděla, že by to stačilo ke složení přijímacích zkoušek na pedagogickou školu nebo medicínu. Tušila, že by se mohla dostat dokonce i do badatelského ústavu na hoře Jüe-lu, kde nejnadanější nikanští myslitelé vytvářejí strhující literární díla a hloubají nad taji přírody.

Žádnou z těchto škol si však nemohla dovolit. Musí se dostat na Sinegard. Musí se dostat mezi žáky s nejlepšími výsledky nejen ve vsi, ale v celé zemi. Jinak ty dva roky studia přijdou nazmar.

Musela si vybrousit paměť k dokonalosti.

Přestala spát.

Oči měla zarudlé a opuchlé. Hlava se jí motala z mnohadenního biflování. Když si jednoho večera došla k lektoru Fejrikovi pro další přiděl knih, měla zoufalý, nepřítomný pohled. Mluvil a ona zírala někam za něj. Jeho slova kolem ní proploovala jako mraky — skoro ho ani nevnímala.

„Rin. Podívej se na mě.“

Zprudka se nadechla a přinutila se na rozmazanou postavu zaostřit.

„Jak to zvládáš?“

„Já to nedokážu,“ zašeptala. „Už mi zbývají jenom dva měsíce a nedokážu to. Všechno, co si nacpu do hlavy, se mi z ní zase vysype a...“ Hrud' se jí rychle zvedala a klesala.

„Ach, Rin.“

Slova se z ní jen řinula. Mluvila, ani nevěděla jak. „Co se stane, když neprojdou? Co když mě přece jen provdají? Třeba bych ho mohla zabít. Udusit ho ve spánku, víte? Zdědila bych pak jeho jmění? To by bylo dobrý, ne?“ Neovladatelně se rozesmála. Po tvářích se jí koulely slzy. „Je to snazší, než ho držet pod drogama. Nikdo by se to nedozvěděl.“

Lektor Fejrik vyskočil a přitáhl si stoličku. „Posaď se, děvče.“

Rin se rozklepala. „Nemůžu. Ještě musím do zítřka dočíst Fu-c'ova *Analekta*.“

„Žu-nin. Sedni si.“

Dosedla na stoličku.

Lektor Fejrik se posadil naproti ní a vzal jí za ruce. „Povím ti příběh,“ začal. „Kdysi, není to tak dávno, žil jeden mudřec z velmi chudé rodiny. Byl tak slabý, že se nemohl lopotit dlouhé hodiny na poli, a jedinou možností, jak zaopatřit rodiče ve stáří, pro něj bylo uchytit se ve státní správě a získat slušný plat. Nejdříve se ale musel dostat na akademii. Za poslední úspory si koupil sadu učebnic a přihlásil se ke zkouškám. Byl velice unavený, protože celý den dřel na poli a učit se mohl jen po nocích.“

Rin zamrkala a zavřela oči. Ramena se jí zvedla a Rin přemohla zívnutí.

Lektor Fejrik jí luskl prsty před očima. „Mudřec musel vymyslet, jak zůstat vzhůru. A tak si připíchl konec copu ke stropu a vždycky, když svěsil hlavu, vlasy ho zatahaly za kůži na temeni a bolest ho probudila.“ Soucitně se usmál. „Už to skoro máš, Rin. Ještě kousek. Hlavně nezabíjej manžela, prosím tě.“

Ale Rin už ho neposlouchala.

„Bolest mu pomohla udržet pozornost,“ pronesla.

„To jsem tím zrovna nechtěl —“

„Bolest mu pomohla udržet pozornost,“ zopakovala.

Bolest by mohla pomoci udržet pozornost i jí.

A tak si Rin vždycky postavila ke knížkám svíčku, a jakmile začala klimbat, kapala si z ní horký vosk na ruku. Když jí do očí vhrkly slzy bolesti, otřela si je a pokračovala v učení.

V den, kdy skládala zkoušku, měla paže pokryté jizvami po spáleninách.

Lektor Fejrik se jí pak vyptával, jak to šlo. Nedokázala mu odpovědět. Nevybavovala si ty hrozné, úmorné hodiny ani po několika dnech. V paměti jí po nich zela mezera. Když se pokoušela rozpo-

menout, jak zodpověděla tu či onu konkrétní otázku, mozek se jí zasekl a nedovolil jí to prožít znovu.

Rin to nechtěla prožívat znovu. Už na to nikdy nechtěla myslet.

Do vyhlášení výsledků zbývalo sedm dní. Každíčký sešitek v provincii se musel zkontrolovat, překontrolovat a pak zkontrolovat ještě jednou.

Ty dny pro ni byly k nevydržení. Skoro ani nespala. Poslední dva roky dennodenně studovala jako o závod. Teď neměla co na práci — svou budoucnost už nemohla nijak ovlivnit a cítila se kvůli tomu ještě mnohem hůř.

Všechny ostatní doháněla svou roztěkaností k šílenství. Dělal chyby v krámku. Natropila paseku v evidenci. Odsekávala Kesegimu a hádala se s Fangovými víc, než měla.

Nejednou ji napadlo, že by mohla ukrást další balíček opia a vykourit je. Slyšela o ženách ze vsi, které spáchaly sebevraždu spolykáním celých hrudek opia. V temných nočních hodinách ji to taky napadlo.

Všechno ustrnulo. Připadala si jako unášená větrem. Celé její bytí se zjednodušilo na jedinou cifru.

Uvažovala o tom, že by měla vymyslet záložní plán, připravit se na útěk ze vsi, pokud by přece jen neuspěla. Její mysl se však tímto tématem odmítala zabývat. Neuměla si představit život po kche-ťü, protože po kche-ťü už ani žádný život být nemusel.

Nakonec už byla tak zoufalá, že se poprvé v životě modlila.

Fangovi nebyli ani trochu pobožní. Vesnickou svatyni navštěvovali přinejlepším občas, většinou kvůli předávkám balíčků opia za zlatým oltářem.

Nebyli ani zdaleka jediní, kdo postrádal náboženské zanícení. Řeholní řády měly kdysi v zemi dokonce ještě větší vliv než vojenští správci dnes, ale Rudý císař se na svém slavném tažení za sjednocením prořítel celým světadílem a za sebou zanechával zmasakrované mnichy a prázdné chrámy.

Teď už byly mnišské řády tytam, ale bohové zůstali — četná božstva zastupující všechny kategorie, od obecných témat lásky a válčení až ke všedním starostem kuchyní a domácností. Někde tyto tradice vskrytu udržovali zbožní uctívači, většina obyvatel Tikaně však chodila do svatyní jen ze zažitého zvyku. Nikdo nebyl doopravdy věřící — tedy aspoň nikdo, kdo by se odvažoval to přiznat. Pro Nikařany byli bohové jen přežitkem minulosti, námětem pověstí a bájí, ale nic víc.

Rin však nehodlala riskovat. Jednoho dne se hned po poledni vykradla z krámků a přinesla k soklům Čtyř bohů oběť sestávající z knedlíčků a nadívaného lotosového kořene.

Ve svatyni vládlo hluboké ticho. Rin tam byla sama. Čtveřice soch na ni mlčky upírala malované oči. Rin před nimi zaváhala. Nebyla si tak úplně jistá, ke které by se měla modlit.

Znala samozřejmě jejich jména — Bílý tygr, Černá želva, Blan-kytný drak a Rumělkový pták. A věděla, že představují čtvero svě-
tových stran, ale byla to jen malá podmnožina rozsáhlého pan-
teonu božstev uctívaných v Nikanu. V této svatyni se nacházely
oltářiky i méně význačných strážných božstev, jejichž podobizny
byly vyvedené na sveticích rozvěšených po stěnách.

Tolik bohů. Který z nich je bohem zkouškových výsledků?
A který bohem neprovdaných prodavaček toužících zůstat svo-
bodné?

Rozhodla se jednoduše pomodlit ke všem.

„Jestli jste, jestli mě tam nahoře slyšíte, tak mi pomozte. Ukažte mi, jak se mám dostat z tohoto zapadákova. A jestli to nejde, tak ať dovozního kontrolora treťí šlak.“

Rozhlédla se po prázdné svatyni. Co teď? Vždycky měla do-
jem, že modlení obnáší víc než jen mluvení nahlas. U oltáře spat-
řila několik nepoužitých vonných tyčinek. Jednu z nich zapálila
přiložením k vykuřovadlu a pak jí zkusmo zamávala ve vzduchu.

Má ten dým nabídnout bohům? Nebo má tyčinku vykourit sama? Zrovna si přikládala zapálený konec k nosu, když zpoza oltáře vyšel kustod.

Zamrkali na sebe.

Rin pomalu odtáhla tyčinku od nozdry.

„Dobrý den,“ pozdravila. „Modlím se.“

„Odejdi, prosím,“ vybídl ji.

Výsledky zkoušek měly být vyvěšeny v poledne před zkušební místností.

Rin zavřela krámek dřívě a vyrazila do centra s půlhodinovým předstihem v doprovodu lektora Fejrika. Na místě už byl shromážděný početný dav, a tak si našli stinný kout o sto metrů dál a čekali.

U budovy se nakupilo tolik lidí, že Rin neviděla, kdy byly výsledky vyvěšeny, ale poznala to, protože všichni najednou začali povykovat, dav se nahnul vpřed a strhl s sebou i ji a lektora.

Srdce jí bušilo tak rychle, že nemohla skoro ani dýchat. Neviděla nic než záda lidí stojících před ní. Měla pocit, že se snad pozvrací.

Když se konečně dostali dopředu, dlouho hledala své jméno. Prolétla dolní půlku svitku a stěží se odvažovala dýchat. Určitě si nevedla tak dobře, aby se dostala mezi deset nejlepších.

Nikde tam neviděla *Fang Žu-nin*.

Až když se podívala na lektora Fejrika a uviděla, že pláče, pochopila, co se stalo.

Její jméno bylo úplně nahoře. Neumístila se mezi deseti nejlepšími. Umístila se na prvním místě z celé vsi. Z celé provincie.

Podplatila učitele. Ukradla opium. Pálila si ruce, lhala pěstounům, zanedbávala své povinnosti v krámku a porušila předmanželskou smlouvu.

A dostala se na Sinegard.

Kapitola 2

Naposledy, když se žák z Tikaně dostal na Sinegard, uspořádal přednosta třídní oslavu. Sloužící roznášeli po ulicích košíky rýžových dortů s fazolovou náplní a džbány rýžového vína. Úspěšný student, přednostův synovec, odjížděl do sídelního města za jáso-
tu podroušených vesničanů.

Letos přivedlo tikaňskou šlechtu do značných rozpaků, že jediné místo na Sinegardu zabrala sirota z místního krámků. Do zkušebního střediska přišlo několik anonymních námitek. Když se Rin dostavila na úřad k zápisu, hodinu ji tam drželi a dohlížitelé se z ní snažili vymámit doznání k podvodu.

„Máte pravdu,“ odpovídala. „Dostala jsem odpovědi od zkoušejícího. Svedla jsem ho svým vlnadným mladým tělem. Načapali jste mě.“

Dohlížitelé nevěřili, že by dívka bez formálního vzdělání mohla složit kche-tü.

Ukázala jim jizvy po popáleninách.

„Nemám vám co říct, protože jsem nepodváděla. A vy nemáte důkazy, že jsem podváděla. Na tu zkoušku jsem se učila. Mrzčila jsem se. Četla jsem, až mě pálily oči. Nedotlačíte mě k přiznání, protože říkám pravdu.“

„Zamysli se nad důsledky,“ obořila se na ni dohlížitelka. „Chápeš, jak je to vážné? Můžeme zneplatnit tvůj výsledek a dát tě uvěznit

za to, cos provedla. Ani se nedožiješ splacení pokuty. Ale když se teď přiznáš, můžeme tě toho ušetřit.“

„Ne, vy se zamyslete nad důsledky,“ vypěnila Rin. „Když řeknete, že můj výsledek neplatí, bude to znamenat, že tahle prostá prodavačka dokázala obelstít vaše slavný opatření proti podvodníkům. A to bude znamenat, že děláte blbě svoji práci. A vsadím se, že přednosta na vás s radostí svalí odpovědnost za veškerý podvādění, ať už k němu došlo, nebo ne.“

Po týdnů byla zproštěna všech obvinění. Tikaňský přednosta oficiálně oznámil, že výsledky byly „omylem“. Neoznačil ji za podvodnici, ale ani neuznal její výsledek. Dohlížitelé ji požádali, ať udržuje odjezd ze vsi v tajnosti, a neobratně jí pohrozili zadržením v Tikani, pokud neuposlechne.

Rin věděla, že je to prázdná hrozba. Přijetí na sinegardskou akademii bylo obdobou říšského předvolání a jakékoli maření jeho výkonu — třeba i provinciálními úřady — se rovnalo vlastizradě. Proto jí ani Fangovi nemohli zabránit v odjezdu — i kdyby ji sebevíc chtěli vehnat do manželství.

Rin nepotřebovala potvrzení z Tikaně — ani od přednosta, ani od šlechticů. Odjížděla, mohla odsud pryč a na ničem jiném nezáleželo.

Vyplňovaly se formuláře a odesílaly dopisy. Rin byla přihlášená k zápisu na Sinegard první den dalšího měsíce.

Rozloučení s Fangovými proběhlo podle očekávání zdrženlivě. Ani jedna strana neměla chuť předstírat, že se jí po té druhé bude kdovíjak stýskat.

Jen na Rinině nevlastním bratrovi Kesegim bylo znát nefalšované zklamání.

„Neodjížděj,“ skuhral a tiskl se k jejímu cestovnímu plášti.

Rin si k němu dřepala a pevně ho objala.

„Beztak bych od tebe odešla. Když ne na Sinegard, tak k manželovi.“

Kesegi ji odmítal pustit. Žalostně zamumlal: „Nenechávej mě u ní.“

Rin ucítila, jak se jí stáhl žaludek. „Ty to zvládneš,“ zašeptala mu do ucha. „Jsi kluk. A jsi její syn.“

„Ale není to fér.“

„To je život, Kesegi.“

Kesegi se rozvzlykal, ale Rin se vymanila z jeho urputného sevření a vstala. Pokusil se jí pověsit kolem pasu, ale Rin ho odstrčila silněji, než měla v úmyslu. Kesegi se ohromeně zapotácel, pak otevřel ústa a začal hlasitě naříkat.

Rin se odvrátila od jeho uslzené tváře a dělala, že má plno práce s utahováním popruhů na cestovním zavazadle.

„Tak už sklapni.“ Teta Fang chytila Kesegihovo za ucho a štípala ho tak silně, že přestal plakat. Zavrtila se pohledem do Rin stojící ve dveřích v prostém cestovním oděvu. Bylo pozdní léto a Rin měla na sobě lehkou bavlněnou halenu a dvakrát vyspravované sandály. Jediné další šaty si nesla v záplatované brašně, pověšené přes rameno. V ní byl také výtisk Meng-c'e, sada psacích štětců, kterou dostala od lektora Fejrika, a váček s penězi. Brašna obsahovala veškeré její světské statky.

Teta Fang ohrnula ret. „Sinegard tě sežere zaživa.“

„Risknu to,“ odpověděla Rin.

Obecní úřad jí k její velké úlevě poskytl dva taely na jízdné — říšské předvolání ukládalo přednostovi povinnost uhradit za ni náklady na dopravu. Rin a lektor Fejrik sehnali za tael a půl dvě místa na voze v karavaně mířící na sever do sídelního města.

„Za vlády Rudého císaře mohla nevěsta s věnem cestovat bez doprovodu z nejjihnějšího cípu provincie Kohouta až k nejsevernějším štítům Wutanských hor.“ Lektor Fejrik si při nastupování do vozu neodpustil přednášku. „Dneska by osamělý voják neurazil ani dvě míle.“

Nikanskými horami už dlouho neobcházely hlídky Rudého císaře. Člověk putující na vlastní pěst po nedozírných říšských silnicích mohl snadno skončit oloupený, zavražděný nebo sněžený. Někdy i všechno dohromady — a ne vždy v uvedeném pořadí.

„Vaše jízdné pokrývá víc než jen místo na voze,“ vysvětloval vůdce karavany, když si od nich bral peníze. „Platíte si z něj i tělesnou stráž. Naši chlapi jsou nejlepší v branži. Jestli narazíme na Operu, dá se před námi na útěk.“

Operní soubor Rudá džunka byl náboženským kultem zbojníků a lapků, kteří se proslavili atentáty na císařovnu po druhé makové válce. Teď už to byla pouhá báje, ale v nikarské fantazii se uchytila v živých barvách.

„Na Operu?“ Lektor Fejrik se roztržitě poškrábal ve vousích. „To jméno jsem už roky neslyšel. Pořád ještě jsou činní?“

„V posledním desetiletí dávají pokoj, ale donesly se mi nějaké zvěsti, že je viděli v Kuchoninských horách. Pokud nám ovšem bude štěstěna přát, nebude po nich vidu ani slechu.“ Vůdce karavany se poplácal po opasku. „Na vašem místě už bych nakládal věci na vůz. Chci vyrazit, než se udělá ještě větší vedro.“

Karavana strávila na cestě tři týdny a z Rinina pohledu se šinula k severu nesnesitelně pomalým tempem. Lektor Fejrik ji za jízdy zahrnoval historkami o svých dobrodružstvích v Sinegardu před mnoha desetiletími, ale jeho úchvatné popisy města jen ještě stupňovaly Rininu netrpělivost.

„Sídlní město si hoví při úpatí Wutanských hor. Palác a akademie jsou vestavěné přímo do horského úbočí, ale zbytek města se rozkládá v údolí pod ním. Občas, když je mlha, to při pohledu přes okraj vypadá, že stojíš až nad mraky. Jen městský trh je větší než celá Tikaň. Na tom tržišti můžeš zabloudit... uvidíš tam hu-debníky vyhrávající na flétny z tykví, stánkaře, co umějí osmažit

těstíčko ve tvaru tvého jména, a mistry kaligrafy, kteří ti před očima pomalují vějíř za pouhé dva měďáky.

Když už je o tom řeč. Tyhle bychom si měli časem vyměnit.“ Lektor Fejrik přejel rukou po kapse, v níž měl zbytek peněz na cestu.

„Na severu neberou taely a měďáky?“ zeptala se Rin.

Lektor Fejrik se uchechtl. „Tys opravdu nikdy neopustila Tikaň, vid’? V téhle říši obíhá možná dvacet různých měn — želví krunýře, ulity zavinutců, zlato, stříbro, měděné slitky... Každá provincie má svou vlastní měnu, protože odmítají spoléhat na říšskou správu, co se týče přísunu peněz, a ty největší mají třeba i dvě nebo tři. Jediné, čím se dá platit všude, jsou standardní sinegardské stříbrné mince.“

„Kolik jich dostaneme za tohle?“ vyzvíдалa Rin.

„Ne moc. Ale směnné kurzy se budou zhoršovat, čím blíže budeme k sídelnímu městu. Nejlepší bude to udělat, než odjedeme z provincie Kohouta.“

Lektor Fejrik také překypoval výstrahami ohledně sídelního města. „Peníze nos vždycky v přední kapse. Zloději v Sinegardu jsou odvážní a zoufalí. Jednou jsem přistihl malého chlapce, jak mi sahá do kapsy. Pral se se mnou o mince, i když jsem ho načapal při činu. Každý se ti bude snažit něco prodat. Až zaslechneš podomní prodejce, dívej se před sebe a dělej, že nic neslyšíš, jinak tě budou nahánět po celé ulici. Jsou placení za obtěžování lidí. Drž se dál od levného pití. Pokud někdo prodává džbán čirokového vína za méně než jeden slitek, není to opravdický alkohol.“

Rin se zhrozila. „Jak se dá padělat alkohol?“

„Přiléváním metanolu do čirokového vína.“

„Metanolu?“

„Dřevného lihu. Ten je jedovatý a ve větších dávkách bys po něm oslepla.“ Lektor Fejrik si promnul vous. „Když jsme u toho, drž se dál i od sójové omáčky používané u stánků. Jsou tací, co napodobují kyseliny v sójové omáčce s pomocí lidských vlasů, aby

ušetřili. Vlasy se prý přidávají i do chlebového a nudlového těsta. Hmm... když na to přijde, nejlepší je vyhnout se veškerému pouličnímu občerstvení širokým obloukem. Budou ti nabízet lívance, kus za dva měďáky, ale smaží je na kanálovém oleji.“

„Kanálovým?“

„Oleji seškrábaném z ulice. Velké restaurace vylévají olej na vaření do kanálu. Pouliční prodejci rychlého občerstvení ho pak sbírají a používají dál.“

Když to Rin uslyšela, zvedl se jí žaludek.

Lektor Fejrik napřáhl ruku a zatahal ji za jeden pevně spletený cop. „Radši si taky najdi někoho, kdo ti je ostříhá, než se zapíšeš na akademii.“

Rin si starostlivě přejela rukou po vlasech. „Sinegardanky si nenechávají růst vlasy?“

„Ženy v Sinegardu jsou tak marnivé, že srkají syrová vejce, aby jejich vlasy neztratily lesk. Tady nejde o estetiku. Nechci, aby tě někdo odvedl do nějaké uličky. Slehla by se po tobě zem a za pár měsíců by ses objevila někde v bordelu.“

Rin zdráhavě sklopila oči ke svým copům. Na opravdovou krásku byla moc snědá a kostnatá, ale vždycky měla pocit, že dlouhé, husté vlasy patří k jejím hlavním přednostem. „Musím?“

„Na akademii se nejspíš beztak budeš muset ostříhat. A ještě ti to naučtují. Sinegardští holiči nejsou levní.“ Lektor Fejrik se poškrábal ve vousech, zatímco uvažoval o dalších upozorněních. „Dávej si pozor na padělané peníze. Pokud stříbrňák dopadne desetkrát po sobě Rudým císařem nahoru, není to říšské stříbro. Až uvidíš někoho ležet na zemi bez viditelných zranění, nepomáhej mu vstát. Řekne, žes ho srazila, požene tě k soudu a sedře z tebe kůži. A vyhýbej se hernám,“ dodal už rozmrzeleji. „Jejich lidi se s ničím nepářou.“

Rin začínala chápat, proč ze Sinegardu odjel.

Nic z toho, co lektor Fejrik říkal, však nezmírnilo její nadšení.

Naopak se teď těšila na příjezd ještě víc. Nebude v sídelním městě odstrčená. Nebude se živit pouličním občerstvením ani přespávat v chudinských čtvrtích. Nebude se muset prát o zbytky ani žebrat o každou minci na něco k jídlu. Už tam má zajištěné postavení. Je žačkou nejproslulejší akademie v celé říši. To ji přece musí před nástrahami velkoměsta ochránit.

Večer si sama uřízla copy rezavým nožem, vypůjčeným od jednoho ze strážných doprovázejících karavanu. Držela čepel tak blízko uší, jak jen se odvážila, a řezala sem a tam, dokud vlasy nepovolily. Trvalo to déle, než očekávala. Když bylo po všem, položila si dvojici silných provazců z vlasů na klín a zadívala se na ně.

Myslela si, že si je nechá, ale teď k tomu nenacházela žádný citový důvod. Byly to jen chumáče mrtvých vlasů. Na severu by je ani neprodala kdovíjak draho — vlasy Sinegardanek byly vyhlášené svou jemností a hladkostí a nikdo nestojí o hrubé kadeře nějaké tikaňské venkovanky. Místo toho je vyhodila přes postranici a dívala se, jak dopadají na prašnou silnici za vozem.

Do sídelního města dorazili, zrovna když Rin začínala šílet nudou.

Už zdaleka viděla slavnou východní bránu Sinegardu — působivou šedivou hradbu, korunovanou trojstupňovou pagodou, na níž bylo vyvedeno věnování Rudému císaři: *Věčná síla, věčný soulad*.

Rin si říkala, že je to ironie v zemi, kde častěji vládne válečný stav než mír.

Právě přijížděli k okrouhlým vratům pod ní, když karavana zničehonic zastavila.

Rin čekala. Nic se nedělo.

Po dvaceti minutách se lektor Fejrik vyklonil z vozu a zachytil pohled vůdce karavany. „Co se děje?“

„Před námi je oddíl Svazu. Jsou tady kvůli nějaké pohraniční šarvátce. Ubrány jim prohlízejí zbraně — bude to ještě chvíli trvat.“

Rin se napřímila. „To jsou svazoví vojáci?“

Ještě nikdy neviděla mukenské vojáky na vlastní oči — po druhé makové válce byli všichni Mukeňané vyhnáni z okupovaných oblastí a buď posláni domů, nebo přesídleni do vybraných diplomatických a obchodních stanic na pevnině. Pro Nikařany narozené po okupaci byli Mukeňané přízraky novodobých dějin — neustále prodlévající v pohraničí, nepolevující hrozba s neznámou tváří.

Lektor Fejrik po ní chňapl a chytil ji za zápěstí, než stihla seskočit z vozu. „Zalez zpátky.“

„Ale já to chci vidět!“

„Ne, nechceš.“ Vzal ji za ramena. „Rozhodně nechceš vidět svazové vojáky. Jestli jim zkřížíš cestu — jestli třeba jen získají dojem, že ses na ně divně podívala —, můžou ti ublížit a taky ti ublíží. Pořád požívají diplomatickou imunitu. Je jim to ukradené. Rozumíš?“

„Vždyt jsme vyhráli válku,“ zamračila se Rin. „Okupace skončila.“

„Válku jsme vyhráli jen o fous.“ Vmáčkl ji zpět na místo. „A to, že všem tvým školitelům na Sinegardu jde jen o vítězství v té příští, má svůj důvod.“

V čele karavany někdo vyštěkl jakýsi povel. Rin ucítila, jak to s ní trhlo a vozy se daly opět do pohybu. Vyklonila se přes postranici a pokusila se zahlédnout něco vepředu, ale viděla jen modrou uniformu, jak mizí v těžkých vratech.

A pak konečně projeli branou.

Tržiště v centru města bylo útokem na smysly. Rin ještě nikdy neviděla naráz na jednom místě tolik lidí a věcí. Okamžitě ji pohltil ohlušující ryk zákazníkům smlouvajících s trhovci o ceny, pestré barvy květovaných přaden hedvábí i nasládle štiplavé vůně durianu a pepře, linoucí se od přenosných stánkařských roštů.

„Ženské jsou tady tak bílé,“ žasla Rin. „Jako holky na nástěnných malbách.“

Pleťové odstíny, které vídala podél karavany, se cestou na sever

posouvaly na barevné škále stále výš a výš. O obyvatelích severních provincií Rin věděla, že jsou to průmyslníci a podnikatelé. Jsou to zámožní, vysoce postavení lidé a nelopotí se na polích jako tikaňští rolníci. Nečekala však, že rozdíly budou tak nápadné.

„Takhle bledé budou i jejich mrtvolky,“ prohlásil lektor Fejrik přezíravě. „Bojí se slunce.“ Podrážděně zamručel, když kolem něj prošla dvojice žen se slunečníky a nechtě ho praštily do obličeje.

Rin záhy zjistila, že Sinegard oplývá jedinečnou schopností dát nově příchozím najevo, že nejsou vítání.

Lektor Fejrik měl pravdu — v Sinegardu chtěl každý peníze. Ze všech stran na ně bez ustání křičeli prodejci. Rin ještě ani neslezla z vozu a už k nim přiběhl nosič a nabízel jim odnesení zavazadel — dvou žalostně lehkých cestovních brašen — za nepatrný poplatek osmi říšských stříbrných.

Rin se zděsila — to byla skoro čtvrtina toho, co zaplatili za místo v karavaně.

„Ponesu je sama,“ vykoktala a rychle odtáhla brašnu od nosičových neodbytných prstů. „Vážně nepotřebuju — pusť!“

Setřáslí nosiče a už se po nich sápal dav lidí nabízejících různé podřadné práce.

„Rikša? Nepotřebujete rikšu?“

„Zabloudilas, holčičko?“

„Ne, jenom se snažíme najít školu...“

„Dovedu vás tam, docela lacino, pět slitků, jen pět slitků...“

„Zmizte,“ osopil se na ně lektor Fejrik. „Nepotřebujeme vaše služby.“

Prodejci se odšourali zpátky na tržiště.

Rin byla nesvá i z toho, jak se v sídelním městě mluvilo. Sinegardská nikařtina byla nelibozvučné nářečí, rázné a strohé bez ohledu na sdělení. Lektor Fejrik se musel ptát na cestu ke školnímu areálu tří různých cizích lidí, než se dočkal srozumitelné odpovědi.

„Vždyť jste tady žil, ne?“ ujišťovala se Rin.

„Po okupaci už ne,“ zabručel lektor. „Je snadné zapomenout jazyk, když jím vůbec nemluvíš.“

Rin došla k závěru, že na tom něco je. Sama měla co dělat, aby se v místním nářečí vůbec vyznala — každé slovo se zde zřejmě muselo zkracovat a na konec se přidávalo úsečné *r*. V Tikani se mluvilo pomalu a zvučně. Jižané protahovali samohlásky a váleli slova na jazyku jako sladkou rýžovou kaši. V Sinegardu snad nikdo neměl čas dokončit slovo.

Samotné město neskýtalo o nic lepší orientaci než zdejší mluva, a to ani s udaným směrem cesty. Sinegard byl nejstarším městem v zemi a tamní architektura nesla stopy opakovaných mocenských změn v Nikanu v průběhu staletí. Budovy byly buď nově postavené, nebo chátraly jako symboly režimů, které už dávno ztratily moc. Ve východních čtvrtích stály točité věže starých severských nájezdníků z Vnitrozemí. Na západě se k sobě mačkaly hranaté stavby, pozůstatky svazové okupace během makových válek. Byl to obraz země s mnoha vládci, ztělesněné jediným městem.

„Víte, kam jdeme?“ zeptala se Rin po chvíli plahočení do kopce.

„Jen matně.“ Lektor Fejrik se silně potil. „Od mojí poslední návštěvy se tady z toho stalo bludiště. Kolik peněz nám zbylo?“

Rin vylovila měšec a přepočítala mince. „Jedna a půl šňůrky stříbrňáků.“

„To by mělo bohatě stačit na všechno, co potřebujeme.“ Lektor Fejrik si otřel čelo do pláště. „Co kdybychom si udělali radost a svezli se?“

Vykročil do prašné vozovky a zvedl ruku. Jakýsi běžec na protějším konci ulice téměř okamžitě prudce zatočil s rikšou a s trnutím zastavil před nimi.

„Kam to bude?“ vychraptěl.

„K akademii,“ odpověděl Fejrik. Hodil brašny dozadu a vytáhl se na sedadlo. Rin sevřela postranice a už se chystala nastoupit, když za sebou uslyšela pronikavý výkřik. Polekaně se otočila.

Uprostřed ulice leželo rozvalené dítě. Několik kroků od něj se koněm tažený kočár snažil srovnat kurz.

„Právě jste srazili dítě!“ zaječela Rin. „No tak stůjte!“

Kočí trhl koňskými otěžemi. Vůz se skřípotem zastavil. Cestující vystrčil hlavu z kočáru a zahlédl dítě, které se ztěžka snažilo postavit.

Chlapec vstal. Přežil jako zázrakem. Po čele mu v tenkých čůrcích stékala krev. Přitiskl dva prsty k hlavě a sklopil oči jako přiomráčený.

Cestující se naklonil dopředu a vydal kočímu nějaký strohý pokyn. Rin neslyšela jaký.

Kočár se pomalu otočil. Rin si nejdřív bláhově myslela, že kočí nabídne dítěti svezení. Pak uslyšela prásknutí bičem.

Chlapec se zapotácel a pokusil se utéct.

Rin vykřikla do dusotu kopyt.

Lektor Fejrik se natáhl k zírajícímu rikšovi a poplácal ho po rameni. „Jed'. Jed'!“

Rikša se rozběhl a táhl je čím dál rychleji rozježděnými ulicemi, dokud povykování přihlízejících nezaniklo v dálce.

„Kočí to měl promyšlené,“ vysvětloval lektor Fejrik, zatímco drkotali po nerovné vozovce. „Když zmrzačíš dítě, budeš mu vyplácet odškodné do konce života. Ale když je zabiješ, zaplatíš pohřebné jen jednou. A to jen pokud tě chytí. Když někoho srazíš, radši se ujisti, že je mrtvý.“

Rin svírala postranici rikši a snažila se nezvracet.

Město Sinegard bylo tísnivé, matoucí a hrůzostrašné.

Zato sinegardská akademie byla nepopsatelně krásná.

Rikša je vysadil při úpatí hor na kraji města. Rin nechala zavazadla na lektoru Fejrikovi a se zatajeným dechem se rozběhla ke školní bráně.

Už týdný si představovala, jaké to bude, stoupat po schodech akademie. Celá země věděla, jak sinegardská akademie vypadá — škola byla vyobrazená na nástěnných svitcích po celém Nikanu.

Malované svitky ani zdaleka nevystihovaly skutečný školní areál. Kolem hory se vinula kamenná pěšina plná zákrutů a stoupala vzhůru ke shluku pagod postavených v řadách nad sebou. Úplně nejvýš se tyčila svatyně s věží, na níž byl usazený kamenný drak, symbol Rudého císaře. Vedle svatyně se trpytil vodopád, připomínající hedvábné přadeno.

Akademie vypadala jako příbytek bohů. Něco takového patřilo do bájí. Dalších pět let to bude její domov.

Rin ani nehlesla.

Po areálu je provedl jeden starší žák. Představil se jako Tobi. Byl vysoký, holohlavý a oblečený v černé haleně s rudou páskou na rukávu. Ve tváři měl sverpě znužený výraz, který vyjadřoval, že by radši dělal cokoli jiného.

Přidala se k nim jakási štíhlá, přitažlivá žena. Ta si nejdříve spletla lektora Fejrika s nosičem a pak se bez jakýchkoli rozpaků omluvila. Její syn měl jemné rysy a byl by velice pohledný, kdyby se netvářil tak nasupeně.

„Akademie stojí na místě starého kláštera.“ Tobi jim dal posunkem najevo, ať ho následují po kamenných schodech k první řadě staveb. „Jakmile Rudý císař sjednotil nikanské kmeny, chrámy a modliště byly přestavěny na učebny. K povinnostem žáků prvního ročníku patří úklidové práce, takže se s areálem brzy obeznámíte důkladněji. No tak, přidejte do kroku.“

Ale ani Tobi se svým nedostatkem nadšení neubíral akademii na krásu, i když se snažil, seč mohl. Rázoval po kamenných schodech rychlými, nacvičenými kroky a neobtěžoval se sledováním, jestli s ním hosté drží tempo. Rin zůstala pozadu a pomáhala sípacímu lektoru Fejrikovi do nebezpečně úzkých schodů.

Akademie se skládala ze sedmi teras. Každý zákrut kamenné

pěšiny odhaloval nový shluk budov a cvičišť zasazených do bujné zeleně, zjevně udržované už stovky let. Do horského úbočí se zářovala svižně tekoucí říčka, která úhledně rozdělovala školní areál na dvě poloviny.

„Knihovna je tamhle. K jídelně se jde tudy. Noví žáci bydlí na nejspodnější terase. Tam nahoře jsou ubikace mistrů.“ Tobi ukázal v rychlém sledu na několik kamenných budov. Všechny vypadaly stejně.

„A co tamhleto?“ zeptala se Rin a ukázala na důležitě vypadající stavbu u potoka.

Tobi ohrnul ret. „To je latrína, holčičko.“

Pohledný chlapec se zahihňal. Rin s planoucími tvářemi předstírala, že ji zcela uchvátil výhled z terasy.

„Odkud vůbec jsi?“ vyzvídal Tobi ne zrovna přátelským tónem.

„Z provincie Kohouta,“ zamumlala Rin.

„Aha. Z jihu.“ Znělo to, jako by Tobimu právě něco začalo dávat smysl. „Hádám, že vícepodlažní budovy jsou pro tebe novinka, ale snaž se neomdlívat úžasem.“

Po kontrole a zaevidování Rininy přihlášky už lektor Fejrik neměl důvod otálet. Rozloučili se před vstupní branou.

„Chápu, jestli máš nahnáno,“ poznamenal lektor Fejrik.

Rin polkla obrovský knedlík v krku a zařala zuby. V hlavě jí hučelo a bylo jí jasné, že z očí se jí vyřine hotová záplava slz, pokud ji nezadržít.

„Nemám nahnáno,“ ohradila se.

Lektor se vlídně usmál. „Jistěže ne.“

Protáhla obličej a vrhla se mu do náruče. Zabořila mu tvář do haleny, aby ji nikdo neviděl plakat. Lektor Fejrik ji poplácal po rameni.

Přijela z druhého konce říše do školy, o níž celé roky snila, a našla tu jen nepřátelské, nepřehledné město opovrhující jižany.

Nenalezla domov v Tikani ani v Sinegardu. Všude, kam přijela, všude, kam utekla, byla jen válečnou sirotou, která tam nemá co dělat.

Připadala si tak hrozně osamělá.

„Neodjíždějte,“ zaprosila.

Lektorův úsměv pohasl. „Ach, Rin.“

„Nesnáším to tady,“ vychrčila ze sebe zničehonic. „Nesnáším tohle město. Jak se tady mluví — ten pitomej učedník — jako by si mysleli, že tady nemám co dělat.“

„Samozřejmě že ne,“ přitakal lektor Fejrik. „Jsi válečná sirota. Jsi jižanka. Nemělas složit zkoušky. Vojenští správci s oblibou prohlašují, že kche-ťü dělají z Nikanu meritokracii, ale systém je navržený tak, aby držel chudé a negramotné při zemi. Urážíš je už samotnou svou přítomností.“

Vzal ji za ramena a sklonil se, aby jí viděl do očí. „Poslouchej, Rin. Sinegard je kruté město. Akademie bude horší. Budeš se učit s dětmi vojenských správců. S dětmi školenými v bojových uměních ještě předtím, než se naučily chodit. Budou tě odstrkovat, protože nejsi jako ony. To je v pořádku. Nenech se tím odradit. Patříš sem, ať si říkají cokoli. Chápeš?“

Přikývla.

„První školní den pro tebe bude jako úder do břicha,“ pokračoval lektor Fejrik. „Druhý den bude nejspíš ještě horší. Uvidíš, že učební předměty budou těžší, než kdy byla příprava na kche-ťü. Ale jestli to tady někdo dokáže přežít, tak ty. Nezapomínej, cos udělala pro to, aby ses sem dostala.“

Narovnal se. „A na jih už se nevracej. Máš na víc.“

Rin si stiskla hřbet nosu a snažila se silou vůle potlačit horko za očima, zatímco lektor Fejrik odcházel po pěšině. Noví spolužáci ji nesmějí vidět plakat.

Byla sama bez přátel ve městě, kde se stěžila dokázala domluvit, na škole, kde už snad ani nechtěla studovat.

Vede tě k oltáři. Je starej, tlustej a je cítit potem. Dívá se na tebe a olizuje si rty. . .

Ošila se, pevně zavřela oči a znovu je otevřela.

No tak je Sinegard děsivý a cizí. Na tom nezáleží. Nemá kam jinam jít.

Narovnala se a vrátila se branou do školního areálu.

Tohle je lepší. Ať se stane cokoli, tohle je tisíckrát lepší než Tikaň.

„A pak se zeptala, jestli latrína je učebna,“ pronesl čísi hlas z fronty u zápisu. „Měli jste vidět její oblečení.“

Zjezily se jí chlupy na zátylku. Byl to ten kluk z prohlídky školního areálu.

Otočila se.

Byl opravdu hezký, přímo neskutečně, měl velké, mandlové oči a pěkně vykrojená ústa, jimž ani úšklebek neubíral na kráse. Jeho pleť měla ten porcelánový odstín bílé, pro jaký by kterákoli Sinegardanka zabíjela, a hebké vlasy měl skoro tak dlouhé jako předtím Rin.

Zachytil její pohled, uculil se a hlasitě pokračoval, jako by ji neviděl. „A její učitel, to víte, určitě je to jeden z těch vyžilejch zkrachovalců, co nesehnali práci ve městě, a tak žijou z ruky do huby na účet obecních úradů. Pří výstupu funěl tak hlasitě, až jsem myslel, že tam vypustí duši.“

Roky Rin snášela slovní ústrky od Fangových. Urážky od tohoto mladíka ji stěžila mohly vyvést z míry. Ale pomlouvat lektora Fejrika, muže, který ji vysvobodil z Tikaně a zachránil ji před žalostnou budoucností v nedobrovolném manželství... to bylo nepodstatné.

Rin postoupila k mladíkovi o dva kroky a udeřila ho do obličeje.

Pěst ho zasáhla do očního důlku s uspokojujícím třesknutím. Chlapec zavrával a narazil do žáků stojících za ním, divže nespadol na zem.

„Ty mrcho!“ zavřískl. Narovnal se a vrhl se na ni.

Rin ucouvla se zdviženými pěstmi.

„A dost!“ Vzápětí se mezi ně postavil učedník v tmavém rouchu a rozpráhl ruce ve snaze udržet je od sebe. Chlapec se k ní přesto pokusil dostat, ale učedník ho hbitě chytil za napřaženou ruku hned u zápěstí a zkroutil mu ji za záda.

Znehybněný mladík se zapotácel.

„Copak neznáte školní řád?“ Učedník mluvil potichu, nevzrušeně a vyrovnaně. „Žádný rvačky.“

Chlapec mlčel a křivil rty v trucovitém úšklebku. Rin se náhle přistihla, že jí je do pláče.

„Jména?“ dožadoval se učedník.

„Fang Žu-nin,“ vyhrkla Rin zděšeně. Budou mít průšvih? Vyloučí ji ze školy?

Mladík se marně snažil vykrotit z učedníkovy sevření.

Učedník zesílil stisk. „Jméno?“ zopakoval.

„Jin Ne-ča,“ procedil chlapec.

„Jin?“ Učedník ho pustil. „A co se má slušně vychovanéj dědic rodu Jinů co prát na chodbě?“

„Praštila mě do obličeje!“ zaječel Ne-ča. Pod levým okem už mu naskakovala ošklivá modřina, lesklý fialový flek na bělostné pokožce.

Učedník se zadíval na Rin a povytáhl obočí. „A proč bys dělala něco takovýho?“

„Urazil mého učitele.“

„Ale? To je ovšem něco jinýho.“ Učedník se zatvářil pobaveně. „Tebe neučili, že nemáš urážet učitele? To se nedělá.“

„Já tě zabiju,“ prskal na ni Ne-ča. „Prostě tě zabiju.“

„Á, nechte toho.“ Učedník napodobil zívnutí. „Jste na vojenský akademii. Přes rok budete mít spoustu možností zabít jeden druhýho. Ale nechte si to až po úvodní přednášce, jo?“

Kapitola 3

Rin a Ne-ča vcházeli do hlavní budovy — přestavěného chrámu na třetí terase — jako poslední. Budova sice nebyla nijak zvlášť velká, ale strohý, zšeřelý interiér budil dojem rozlehlosti a každý si v něm připadal menší, než byl. Rin si říkala, že to asi je zamýšlený účinek, když se ocitnete v přítomnosti učitelů a bohů.

Žáci prvního ročníku, celkem ne víc než padesát, zde klečeli v řadách po deseti. Mnuli si ruce složené v klíně, mrkali a rozhlíželi se v němém znepokojení. Učedníci seděli v řadách kolem nich a nenuceně se bavili mezi sebou. Jejich smích zněl hlasitěji než normálně, jako by se schválně snažili vzbudit u prváků rozpaky.

Jakmile se Rin usadila, vstupní dveře se otevřely a do sálu vešla drobná žena, dokonce menší než ti nejmenší prváci. Měla vojenskou chůzi — dokonale vzpřímenou, přesnou a vyrovnanou.

Za ní šlo pět mužů a jedna žena, všichni v tmavohnědých hábitech. Utvořili za ní řadu na konci místnosti a zůstali stát s rukama schovanými v rukávech. Učedníci zmlkli a vstali s rukama sepjatými za zády a hlavami skloněnými v mírné úkloně. Rin s ostatními prváky je napodobili a rychle se zvedli.

Žena si je chvíli měřila a pak jim dala posunkem najevo, že se smějí posadit.

„Vítejte v Sinegardu. Já jsem Ťi-ma Lajn. Jsem velmistryně této školy, velitelka sinegardských záložních vojsk a bývalá velitelka nikarské říšské domobrany.“ Její hlas prořízl sál jako čepel, vybroušená a chladná.

Ťi-ma ukázala na šestici za sebou. „Toto jsou sinegardští mistři. Budou vašimi školiteli v prvním roce studia a nakonec budou rozhodovat o tom, zda vás vezmou do učení po prověrkách na konci roku.“

Mistři byli zasmušilá skupinka, jeden působivější než druhý. Nikdo z nich se neusmíval. Každý měl pásek jiné barvy — červený, modrý, fialový, zelený a oranžový.

Kromě jednoho. Muž stojící nalevo od Ťi-my neměl žádný pásek. I roucho měl jiné — žádné výšivky na lemech, žádný hodnostní odznak Rudého císaře na pravé pŕlce hrudi. Byl oblečený, jako by zapomněl, že se má konat úvodní přednáška, a nasoukal se do beztvareého hnědého pláště na poslední chvíli.

Tento mistr měl vlasy čistě bílé jako Fejrik vousy, ale nebyl ani zdaleka tak starý jako lektor. Tvář měl zvláštne hladkou, ne však mladistvou a nedalo se určit, kolik mu může být let. Během Ťi-miných slov se šťoural malíčkem v uchu a pak zvedl prst k očím, aby mohl prozkoumat maz.

Náhle zvedl hlavu, všiml si, že se na něj Rin dívá, a zakřenil se. Rin rychle uhnula pohledem.

„Jste tady, protože jste při státních zkouškách dosáhli nejlepších výsledků v říši,“ prohlásila Ťi-ma a velkodušně rozpráhla ruce. „Porazili jste tisíce dalších žáků a dostane se vám té pocty, že zde budete smět studovat. Blahopřeji.“

Žáci prvního ročníku se po sobě rozpačitě podívali. Netušili, jestli si mají zatleskat, nebo ne. Sálem se rozlehlo několik zkusmých zatleskání.

Ťi-ma se pousmála. „Za rok bude pětina z vás pryč.“
Rozhostilo se ohlušující ticho.

„Sinegard nemá čas ani peníze na výuku každého dítěte snícího o vojenské slávě. I z negramotných rolníků se mohou stát vojáci. My tu ale neškolíme vojáky. Školíme vojevůdce. Školíme lidi, v jejichž rukou spočívá budoucnost říše. A proto budete vyzváni k odchodu, pokud dojdou k závěru, že už nestojíte za to, abychom s vámi ztráceli čas.

Všimněte si, že jste nedostali na výběr mezi studijními obory. Tato volba by podle nás neměla být na žácích. Po prvním roce ohodnotíme vaši zdatnost v každé z disciplín, které zde vyučujeme — boj, strategie, dějepis, výzbroj, jazykověda a lékařství.“

„A mudrosloví,“ přerušil ji bělovlasý mistr.

„Ti-mě cuklo v levém oku. „A mudrosloví. Pokud po prověrkách zjistíme, že jste hodni některého z těchto oborů, dostanete povolení pokračovat ve studiu na Sinegardu. Poté budete povýšeni do uřednické hodnosti.“

„Ti-ma ukázala na starší žáky kolem nich. Rin si nyní všimla, že pásky na rukávech učedníků mají stejné barvy jako mistrovské opasky.

„Pokud vás žádný mistr neshledá způsobilým k učení, budete vyzváni k odchodu ze školy. Z prvního ročníku obvykle postupuje osmdesát procent žáků. Rozhlédněte se kolem sebe. To znamená, že napřesrok touto dobou budou ve vaší řadě dva lidé chybět.“

Rin se rozhlédla a snažila se přitom potlačit silící nával paniky. Myslela si, že úspěšné složení zkoušek na Sinegard je zárukou domova přinejmenším na dalších pět let, ne-li stálé kariéry poté.

Nevěděla, že by ji mohli za několik měsíců poslat domů.

„Třídíme žáky z nutnosti, ne krutosti. Naším úkolem je vyškolit pouze výkvět — ty nejlepší z nejlepších. Nemůžeme marnit čas s nedouky. Dobře si prohlédněte své spolužáky. Stanou se z nich vaši nejbližší přátelé, ale i vaši úhlavní sokové. Budete mezi sebou soutěžit o setrvání na této škole. Jsme přesvědčeni, že nadaní žáci

se prosadí právě v tomto soutěžení. A ti nenadaní se vrátí domů. Pokud si to zasloužíte, budete zde napřesrok jako učedníci. Pokud ne... inu, pak jste tu především ani neměli být.“ Rin měla pocit, že Ťi-ma se dívá přímo na ni.

„Na závěr mám pro vás jedno varování. Ve školním areálu nestripím drogy. Pokud z vás potáhne třeba jen závan opia, pokud budete přistiženi na deset kroků od nějaké nezákonné látky, dám vás oddáhnout z akademie a vsadit do bagherského žaláře.“

Ťi-ma jim věnovala poslední, přísný pohled a pak je mávnutím ruky propustila. „Hodně štěstí.“

Učedník Raban předtím odtrhl Rin a Ne-ču od sebe a teď je všechny odvedl z hlavního sálu do společných ložnic na dolní terase. Šel před nimi pozpátku a cestou k nim mluvil.

„Jste prváci, a tak vám od příštího týdne začnou úklidový povinnosti,“ oznámil jim. Měl vlídný a konejšivý hlas, jaký Rin slychala u venkovských ranhojičů před zahájením amputace. „Prvně se vyzvání při východu slunce a výuka začíná půl hodiny potom. Když do té doby nepřijdete do jídelny, propásnete snídaní.“

Chlapci obývali největší budovu na školním pozemku, dvoupatrovou stavbu budící dojem, že byla postavena dlouho poté, co byl areál akademie zabaven mnichům. Ženské ubikace byly ve srovnání s ní maličké — skrovná přízemní budova, původně sloužící jako meditační sál.

Rin čekala, že společná ložnice bude nepříjemně stísněná, ale jen dvě další lůžka jevila stopy používání.

„Tři holky v ročníku jsou dokonce rekordní počet,“ prohlásil Raban, když odcházel, aby se mohly zabydlet. „Mistři byli v šoku.“

Trojice dívek osaměla na ubikaci a obezřetně se po sobě podívala.

„Já jsem Niang,“ oznámila dívka po Rinině levici. Měla kulatý,